

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 1871/2024
25.07.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јелице Бојанић Керкез, председника већа, Драгане Бољевић, Јасмине Симовић, Ирене Вуковић и Зорице Булајић, чланова већа, у парници тужиоца Ловачког удружења „Крупњак“ из Крупња, чији је пуномоћник Александар Грујичић, адвокат из ..., против туженог АА из ..., чији је пуномоћник Александар Стевановић, адвокат из ..., ради враћања стеченог без основа, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 302/24 од 21.02.2024. године, у седници одржаној 25.07.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 302/24 од 21.02.2024. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 302/24 од 21.02.2024. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лозници П1 185/22 од 11.12.2023. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца да се обавезе тужени да му на име стицања без основа исплати износ од 420.000,00 динара са законском затезном каматом на износе од по 30.000,00 динара месечно за период од фебруара 2013. године, закључно са мартом 2014. године, почев од датума наведених у том ставу изреке до исплате. Ставом другим изреке обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове поступка у износу од 191.100,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате, док је захтев за исплату преко досуђеног до трошковником траженог износа од 235.350,00 динара одбијен. Ставом трећим изреке одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова поступка у износу од 232.150,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 302/24 од 21.02.2024. године одбијена је жалба тужиоца и потврђена наведена првостепена пресуда у одбијајућем делу тужбеног захтева и усвајајућем делу одлуке о трошковима поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи на основу члана 404. Закона о парничном поступку,

ради уједначавања судске праксе и разматрања правног питања у интересу равноправности грађана, као и новог тумачења права.

Одлучујући о изузетној дозвољености ревизије на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11...10/23 – други закон), Врховни суд је оценио да ревизија тужиоца није изузетно дозвољена.

Чланом 404. став 1. Закона о парничном поступку, прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Из наведеног произлази да су законом изричито прописани додатни, посебни услови под којима ревизијски суд може изузетно дозволити ревизију и одлучити о овом правном леку и онда када ревизија није дозвољена на основу члана 403. ЗПП. Истицање погрешне примене материјалног права представља законски разлог за изјављивање посебне ревизије, искључиво уколико због погрешне примене материјалног права у другостепеној одлуци постоји потреба да се размотре права питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе или новог тумачења права.

У ревизији се одређено не указује на испуњење тих услова у овој правној ствари.

У овој правној ствари правноснажном пресудом одбијен је тужбени захтев за повраћај исплаћеног туженом у периоду када је тужени био на раду код тужиоца и обављао послове ..., уз више закључених уговора о раду на одређено време, чија је ништавост оглашена правноснажном пресудом, због заснивања радног односа на основу фалсификоване дипломе. У таквој ситуацији, радно ангажовање представља представља фактички рад, а за обављени фактички рад на пословима ловочувара тужени је свакако морао бити плаћен. У конкретном случају, није одступљено од судске праксе када је правноснажном пресудом одбијен тужбени захтев за повраћај исплаћеног туженом за период његовог рада код тужиоца и обављања послова ловочувара, јер у противном тужилац би се неосновано обогатио за вредност рада туженог.

Имајући у виду разлоге на којима је заснована побијана пресуда у примени материјалног права, као и наводе изнете у ревизији која не садржи конкретизоване наводе везане за правно питање које би требало размотрити, нити су приложене правноснажне пресуде из којих би произилазила таква потреба, Врховни суд је оценио да у конкретном случају није испуњен законски услов који би се односио на потребу уједначавања судске праксе, како се ревизијом не потрепљено предлаже, и да не постоји потреба за новим тумачењем права, нити за разматрањем правних питања од општег интереса односно правних питања у интересу равноправности грађана.

Из изнетих разлога, Врховни суд је оценио да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужиоца применом института изузетне дозвољености ревизије, па је на основу члана 404. став 2. ЗПП одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Имајући у виду да се у конкретном случају не ради о статусном спору из члана 441 ЗПП, већ о спору за исплату новчаног потраживања, дозвољеност ревизије се оцењује на основу члана 403. став 3. Закона о парничном поступку којим је прописано да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

У овој правној ствари тужба је поднета 22.10.2020. године, а вредност предмета спора износи 420.000,00 динара.

С обзиром да је у питању имовинскоправни спор у коме вредност предмета спора не прелази меродавну вредност за дозвољеност ревизије, Врховни суд је утврдио да ревизија тужиоца није дозвољена ни као редовна, применом члана 403. став 3. ЗПП.

Стога, на основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Јелица Бојанић Керкез с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић